

Abstrakt

Cílem této diplomové práce je analyzovat, jak Evropská unie vnímá pojem specifický přínos církví do evropského integračního procesu v kontextu článku 17.3 Smlouvy o fungování EU. Specifický přínos církví je analyzován na případě Římsko-katolické církve (ŘKC), jakožto dominantního náboženského aktéra v dialogu realizovaného v rámci čl. 17.3. Časově je práce vymezena dvěma obdobími. Nejprve je zkoumán specifický přínos ŘKC v kontextu debaty o Evropské ústavě. Na základě diskurzivní analýzy projevů a pozměňovacích návrhů, se hledá odpověď na otázku, do jaké míry je specifický přínos církve dáván do souvislosti s (evropskými) hodnotami. Druhé období je vymezeno lety 2009, kdy vstoupila v platnost Lisabonská smlouva. Analýza je uzavřena rokem 2014, kdy byla úroveň dialogu s církvemi poněkud degradována. Tehdy totiž odpovědnost za dialog převzalo DG JUST namísto BEPA, orgánu operujícího přímo pod vedením předsedy Evropské komise. Na základě projevů a dalších dokumentů pořízených z jednotlivých setkání mezi představiteli EU a ŘKC je zkoumáno, jaká očekávání evropští politici od církve měli. Cílem je zjistit, v čem byla tato očekávání specifická, a proč byl dialog s církvemi oddělen od dialogu s občanskou společností. Z mého výzkumu vyplývá, že specifickým přínosem ŘKC pro EU nebyl ani tolik její ideový potenciál jako spíše její samotná struktura. Ta totiž zahrnovala všechny úrovně společnosti, od obcí po mezinárodní prostředí. Takováto síť nabízela EU jedinečný komunikační kanál, skrze který by mohla propagovat svoji politiku na národním a lokálním stupni.